

1r PREMI JOVES

MARTA GONZÁLEZ PASCUAL

EL NOI DE LA MARE

Aniràs fins al corredor i obriràs l'armari que de petit se't feia tan gros per agafar un dels àlbums que tanta nosa et feien de menut quan, sense arribar més amunt que el segon calaix, volies guardar tantes i tantes joguines que tenies escampades per casa. Amb el dit polze tremolant com si fos un cronòmetre que compta les hores restants, aniràs passant els fulls com un ventall, sense reconèixer cap de les fotografies i que no recordes exactament quan et van immortalitzar. Quan ens van immortalitzar. Veuràs una cara lleugerament coneguda però els teus ulls la passaran de llarg sense difuminar la tinta de la fotografia amb una de les teves llàgrimes. Els teus ulls només s'enterboliran quan els amics et facin una sorpresa d'aniversari, quan aprovis algun examen difícil, quan vegis que la vostra relació no va enlloc, quan t'adonis que el pare no estarà al teu costat per sempre. Molt en el fons sempre hauràs sabut que les persones no hi són per sempre, tot i que durant molts anys no ho sabràs perquè el pare intentarà mantenir-te dins la bombolla que tan costosament haurà construït. Sol. Per això la llàgrima que haurà romàs mandrosa en algun lloc més enllà dels teus ulls caurà per fi sobre la cara somrient del pare, amb l'anhel de tornar a olorar els seus cabells cendrosos. Et vindrà al cap aquell dia quan vau anar al zoo a mirar animals amb escates i animals amb potes, i tornaràs a sentir el cop al cul que et va donar el pare quan, amb uns ulls tan espurnejants on el sol s'hi podia reflectir, vas escapar-te dels seus braços per córrer veloç cap al terreny de les zebres.

Qui sap si algun dia somiaràs una dona que t'acariciava els cabells mentre dormies. Potser algun dia aniràs al psicòleg per problemes de parella i descobriràs que la teva dificultat per crear lligams amb algú ve de la falta d'una figura materna ala teva vida. I els cabells que neixen darrere les teves orelles recordaran el tacte d'uns dits resseguint-te la pell, i t'espolsaràs amb el cap aquestes pessigolles fantasmes pensant-te que ha estat el vent. A contracor hauràs d'acceptar que no tot són somnis i et voldràs comprar una ampolla de vi per fer baixar millor allò que tan et costa d'entendre. Però només buidaràs l'ampolla fins la meitat perquè segons quins somnis no pesen tant. No et sentiràs tan sol com m'agradaria.

Potser algun dia se t'escaparà una veritat presonera dels llavis i diràs que aquell dia al zoo no corries cap a les zebres sinó cap als braços expectants de la teva mare. I

de sobte la cadira se't farà més incòmoda perquè una presa dins el teu cap s'haurà aixecat i t'haurà inundat de records enfonsats molt temps enrere. Amb l'índex et repassaràs la cella un cop i un altre, com esperant que sota d'ella trobaràs la veritat, com si l'ungla t'hagués de tornar els records. Sentiràs darrera teu una gola que es fa neta i t'adonaràs que has estat minuts sense parlar, concentrat en la teva cella. Fins i tot et donarà calor i te la voldràs arrencar pèl per pèl amb els dits. Amb moviments compulsius ventaràs la teva camisa fent guanyar terreny a la teva pell perquè els sufocs t'ennurolaran, però alhora pensaràs que t'hauries d'haver posat els pantalons llargs perquè un calfred recorrerà les teves cuixes. Et pujarà reptant per la cama esquerra fins arribar a la butxaca del camal, on hi haurà el moneder amb uns diners que voldràs gastar en un marc de fotos. Però com comprendre's, fill meu, no tindràs cap foto que signifiqui res més enllà de la pols, i la idea quedarà ràpidament substituïda quan recordis que has convidat la parella a sopar i que et falten ingredients. No sabràs d'on et ve aquesta fixació de posar alfàbrega a tots els plats però et posaràs nerviós perquè saps que no en tens a la cuina i això tu no ho podràs suportar.

Quan el pare se n'hagi anat arribaràs a casa sentint-te sec, sense ànims de parpellejar pel dolor dels ulls inflats. Et sentiràs com quan eres més jove i sorties de festa. Llavors voldràs dormir però abans posaràs una mà sobre la porta de l'armari i l'obriràs perquè voldràs sentir l'absència en la teva carn. Les fotografies s'entortolligaran entre les teves costelles, els records floriran entre els ossos i es columpiaran entre els vasos, ascendint lentament fins el teu cor. A cada batec, un dolor nou que pugna per sortir. Posaràs la mà dreta al teu pit perquè el notaràs esporuguit, lluitant amb aquests records que tant fervorosament no vols que marxin. Voldràs que siguin només per a tu. I enlairant els ulls cap al llum del sostre pensaràs involuntàriament que no has pogut fer res per mantenir ningú al teu costat. I probablement per equivocació et veuràs a tu mateix en una d'aquelles imatges de quan eres petit, quan no podies arribar més amunt del segon calaix, en braços d'una dona que et serà familiar perquè serà qui t'haurà acariciat en somnis.

Morir no és el més difícil que faré a la vida, sinó saber que no hi haurà lloc per a mi en els teus àlbums, que només seré un sospir involuntari dels teus llavis quan et preguntin si recordes alguna cosa de la teva mare.

Pseudònim: Noa